ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

MERAK

Sarkomer/Çizgi Diyarı

Sayı: 41
1960
75 Krş.

HIZIR ÜÇ SİLÂHŞÖRE KARŞI

Yazan: H.F. VEREL Çizen: YILMAZ KARACA

53

İMPARATOR HA!. MÜKEMMEL.. HAH,HAH,HAH HAA!.. SAYIN İMPARATOR CİĞERDELEN HAZRETLERİ GELİYOR!. YUPPİİİİ!

BÜTÜN KORSANLAR İÇİNDE UYKU İLACI BULUNAN SARAPLARI TESTİ TESTİ İÇEREK SIZMAYA BAŞLAMIŞLARDI..HERKES BİR TARAFA YIĞILMIŞTI..YALNIZ CİĞERDELEN HÂLA KAFA TÜTSÜLÜYORDU..

HIZIR VE ARKADAŞLARININ SABIRLARI TÜKENMİŞTİ..

KULAĞIMA GELEN SESLER BENİ YANILTMAZ..HERİFLER MUTLAKA BİZİM DERİMİZİ YÜZMEYE GELİYORLAR!

HAYIR, MUTLAKA SARAP İÇİYORLARDIR..

PEKİ DOSTUMUZ NİÇİN HALÂ ANIRMADI?

BU ESNADA AĞACA BAĞLANAN KORSAN VAKTİN GELDİĞİNE HÜKMEDEREK ANIRMAĞA BAŞLADI

Aiii! Aiii! Aiii!

BUNU DUYAN CİĞERDELEN YALPA VURARAK KILICINI ALIP SESİN GELDİĞİ AĞACA DOĞRU KOŞTU-

ESEK BURAYA KADAR GELDİĞİNE GÖRE DÜŞMANLARIM KAÇMAK ÜZERE DEMEK! HEY NÖBETÇİLER. AH BAŞIM.. NÖBETÇİLER NEREDESİNİZ BE?!..

DEVAMI VAR..

Çalışmak, Muvaffakiyetin İlk Şartıdır

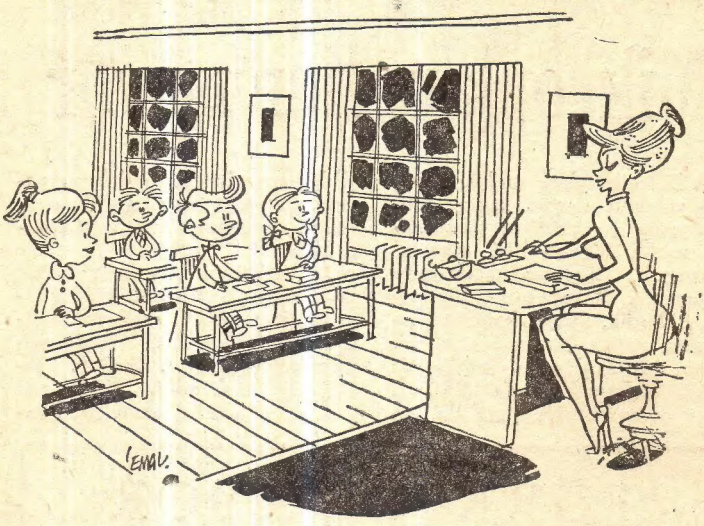

ÇOK sevdiğiniz tatil günleri sona erdi, çocuklar. Yaz aylarındaki eğlencelerinizin bir çoğuna veda etmeniz ve yeniden derslerin başına dönmeniz gerekiyor. Arkadaşlarınıza yeniden kavuşmanız sebebiyle içinizde hissettiğiniz heyecanı, sevinci aynen ben de duyuyorum. Türk çocuklarının, yarının büyükleri olarak çalışmak için vazifelerinin başına dönmeleri de beni çok sevindiriyor. Özay ablanız olarak, bu sene, geçen senelerden daha fazla çalışmanızı istiyorum, çocuklar. Bakın, bu isteğimin sebebini size anlatayım:

Çalışmak, muvaffakiyetin birinci şartıdır. Dünyadaki bütün ileri memleketler, bugünkü mevkilerine, halklarının çalışması sayesinde ulaşmışlardır. Eski çağların çalışkanlığiyle tanınan, en ileri milletlerinden olan Türk milleti, türlü sebeplerle, dahilî ve haricî düşmanların tesiriyle, yerini başka milletlere bırakmıştır. Büyük Ata'nın dediği gibi, «Türk milleti çalışkandır, zekîdir.» Hülâsa, ilerlemek için, bütün vasıflara ve üstelik sizler gibi, Türk çocukları gibi tükenmiyecek bir hazineye sahiptir. İşte, sizlerin çalışmasiyle, milletimizin eski ve yüksek mevkiini yeniden kazanacağına inanıyorum, çocuklar. Bu sebeple sizin çalışmaya dönmenizi büyük bir sevinçle karşılıyorum.

Çalışmalarınızda bazan cesaretinizi kıracak olaylar doğacaktır. Fakat insan, daima neticeye ulaşmak için inançla çalışmalı; olaylara hiçbir zaman önem vermemelidir. Amacımıza ulaşacağımız yolda mümkün olduğu kadar ilerlememiz, biz neticeyi elde edemesek bile, başka bir kimsenin memlekete ve millete faydalı olacak bu neticeye varmasını temin eder. Mühim olan, kendi kendimize kazanacağımız bir muvaffakiyet değil, milletçe kazanacağımız bir ilerlemedir.

Söylediklerimi daha iyi anlamanız için, size termit karıncalarının hayatını anlatayım:

Güney Amerika'da yaşayan bu karıncalar, inşa ettikleri insan boyunu geçen sağlam yuvalariyle tanınırlar. Uzun çalışmalarla meydana getirilen bu yuvalar, o kadar sağlamdırlar ki, insanlar tarafından yapılan beton binalarla mukayese edilebilirler. Yuva meydana getirildiği zaman, temel kısmını inşa eden karıncalar çoktan ölmüşlerdir. Ama, onların yaptığı temelin üzerine kurulan binanın sağlamlığında çalışmalarının inkâr edilmesine imkân var mıdır? Şüphesiz ki, hayır. Onlar vazifelerini yapmışlar ve milletlerinin huzur, sükûn içinde oturabileceği bir yuvanın temelini atarak, neticeyi görmeden dünyadan ayrılmışlardır.

İşte sevgili çocuklar, sizlerden beklediğimiz de, dünya durdukça milletimizin huzur ve bereket içinde yaşayabileceği vatanın temellerini kuvvetlendirmek, hiç durmadan kuvvetlendirmek için, elinizden gelenden fazlasını yapmağa çalışmanızdır.

ÖZAY SUNAR

RUŞEN EŞREF ÜNAYDIN

Kimdir?

Tanınmış edeplerimizdendir. İstanbul'da doğdu. 1914'de Galatasaray lisesinden, 1914'de de İstanbul Edebiyat Fakültesinden mezun oldu. Galatasaray, Askerî Baytar Okulu ve İstanbul Muallim Mektebinde Dil ve Edebiyat öğretmenliği yaptı. Bu arada gazetecilik hayatına atıldı. «Diyorlarki» adını taşıyan röportajlardan ibaret eseri kısa zamanda büyük şöhret yaptı. Yenigün gazetesinin muhabiri olarak 1918 başlangıcında Kafkasya'ya, Tasviriefkâr muhabiri olarak 1919 - 20 de Sıvas'a gitti. 1921 de Büyük Millet Meclisi Basın Müşaviri olarak Londra'ya, 1922'de Lozan Konferansına gönderildi. İkinci Büyük Millet Meclisinde Afyonkarahisar mebusu oldu. 1933'de, Riyaseti cumhur Umumî Kâtipliğine geçti. 1934'de de Tiran, Atina Büyük elçiliklerine atandı.

Balkan Birliği, Türk Dili Tetkik Cemiyetleri Umumî Kâtipliklerini yaptı.

Basılmış birçok kıymetli telif ve tercüme eserleri vardır. Bilhasa dil ve analiz bakımından bu değerli kitapların başlıcaları şunlardır: Diyorlarki, İki Saltanat Arasında, Geçmiş Günler, Ayrılıklar, İstiklâl Yolunda, Anafartalar Kumandanı Mustafa Kemalle Mülâkat, Damla Damla, Boğaziçi, Kafkas Mektupları, Anadolu Mektupları, Andersen'in Masalları, Napolyon, Ademoğlu, Beyaz Geceler...

BİLGİ KÖŞESİ

Mikroplar Konuşuyor

BİZ mikroplar, ondokuzuncu yüzyılın başına kadar dünyanın en bahtiyar yaratıklarıydık. Kimse bizi görmez, tanımazdı. Bu yüzden de bize ilişilmezdi. Rahat bir ömür sürer, giderdik. Salgın halinde hastalıklar yapar, bütün bir köyün, bütün bir kasabanın, bütün bir şehrin halkını yatağa düşürür, kırar dökerdik. Dünyaya da yayıldığımız olurdu. Orduların yapamadığı şeyi biz yapardık; devletleri, imparatorlukları çöktürürdük.

İşte bütün azametimiz, bütün kurumumuzla hüküm sürdüğümüz bir sırada, hayatlarını bilime vermiş insanlar, bizimle uğraşmağa başladılar. Bunlar, Pastör gibi, Koh gibi, Erlih gibi sakallı resimlerini ansiklopedilerde, hayatlarını da filmlerde gördüğünüz bilginlerdi.

Lâboratuvarlarına kapanırlar, kitaplar okurlar, denemeler yaparlardı. Bitmez, tükenmez sabırları vardı. Günlerce çalışırlar, gecelerce uykusuz kalırlardı. Lâboratuvarlarında mikroskoplar, boyalar, cam âletler, şırıngalar, kobay, tavşan gibi hayvanlar; balgam, cerahat dolu kaplar ve size burada bir çırpıda sayamıyacağım daha birçok şeyler bulunurdu.

Bu bilginler, bize en büyük kötülüğü yaptılar. Her birimizin bir hastalık kaynağı olduğunu dosta, düşmana bildirdiler. Şekillerimizi tarif ettiler. Besi maddeleri taşıyan kutular içinde bizi ürettiler. İnsanlara hangi yollarla geçtiğimizi buldular ve bize karşı amansız bir savaş açtılar.

Bundan yüz, yüz elli yıl evvel olsaydı, kendimizden bahsetmezdik. Ama bugün bu iş faydasız birşeydir. Bilginler sayesinde herkes bizi tanıdı.

Biz mikroplar, dünyanın en küçük yaratıklarıyız. O kadar küçüğüz ki, insan gözü bizi göremez. Ancak mikroskoplar altında boy gösteririz. Boyumuz minnacıktır. Ama yine de size hakkımızda bir fikir vermek isteriz. Bir metreyi bin parçaya bölerek, bunun bir parçasına milimetre denildiğini herhalde biliyorsunuz. Ama milimetre, bizi ölçmeğe yetmez. Bu yüzden milimetreyi de bin parçaya böle-

TÜRK GELİYOR

Uyup sesine davulun,
Dalga dalga Türk geliyor!...
Bire düşmanlar, savulun!
Tufan gibi Türk geliyor!...

Mızrak, süngü deste deste,
Cenk türküsü beste beste,
Göz ilerde, kulak seste,
Ordu ordu Türk geliyor!...

Bozkurt yine yoldaşımız,
Genç "Kür Şad" lar kolbaşımız,
Çatıldı, bak, gür kaşımız;
Aman vermez Türk geliyor!...

Bölük bölük, sıra sıra,
"Efzun" ları kıra kıra,
Karanlığı yara yara,
Işık ışık Türk geliyor!...

Kızgın çölleri aşarak,
Kâk köpürüp, kâh taşarak,
Döne döne savaşarak,
Bir çığ gibi Türk geliyor!...

Demeden dağ, tepe, dere;
Tunç göğsünü gere gere,
Dünyaya şan vere vere,
Destanlaşmış Türk geliyor!...

Çal ÖCAL'ım millî sazı,
Bekler bizi zafer kızı,
Desin dünya bâzı, bazı:
"Eyvah, yine Türk geliyor!..."

F. Cemâl Oğuz ÖCAL

ÖZAY ABLA ile BAŞBAŞA

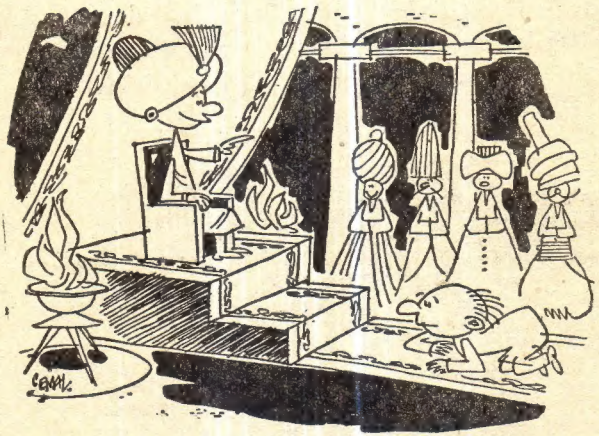

Kendinizi Küçültmeyiniz

İNSANI insan yapan, başının daima dik durmasıdır çocuklar. Menfaatleri için başkalarının önünde eğilen, riyakârlıkla sahte saygı gösteren kimseler, insanlıklarından da çok şey kaybetmiş sayılırlar. Bütün cemiyetlerde bulunan bu tip insanlara ne yazık ki, aramızda da tesadüf edilmektedir. Bu tipe lisanımızda dalkavuk diyoruz. İşte, dalkavukların en yakınlarının bile gözünde ne kadar küçük düştüklerini gösteren bir hikâye:

«Adamın biri, bir işi için sabahleyin erkenden padişahın huzuruna girmiş. Padişahı görünce, ihtiram için iki kat olmuş; sonra doğrulup, tekrar yere kapanmış. Çocuğu bu hali işitince, babasına: «Babacığım, size bir sual sorabilir miyim?» demiş. Babası da müsaade etmiş. Bunun üzerine çocuk, şu suali sormuş: «Çok sevgili babacığım, sen, Kıble Hicaz tarafındadır, derdin. O halde, padişah huzurunda namazı neden başka istikamete doğru kıldın?...»

Bu hikâyenin sonunda adamın ne cevap verdiğini bilmiyorum. Çok kuvvetli bir ihtimalle, hiçbir cevap verememiş ve çocuğunun karşısında küçük düşmüştür. Çocuklar, bu küçücük hikâyeden de anlaşılacağına göre, menfaatlerini egoistlik derecesinde düşünenlerin, tamahkârların eğilmeleri icabeden birçok istikametler vardır. İstediklerini elde ederken bir arpa tanesi için, bir etek dolusu inci kaybettiklerini bilmeden, her önlerine gelenin önünde baş eğerler.

Bütün bunları söylerken, saygının dalkavukluk olmadığını da hatırlatmak isterim. Türklerin en tanınmış vasıflarından biri, herkese karşı saygılı olmalarıdır. Bilhassa öğretmenler, âlimler gibi hayatlarını ilim yolunda, cemiyetimize iyi ve faydalı insanlar yetiştirmek yolunda çalışmakla geçirenlerin önünde baş eğmek, insanı alçaltmaz; bilâkis yükseltir.

İnsanı küçülten ikinci bir yol da, dalkavukların sözüne kanıp, eski tabiîliğini, davranışlarını kaybetmesidir. Menfaatlerini düşünerek söylenen sözler, gösterilen sevgi telâşı, insanın sahip olduğu iyi karakteri de gölgeleyebilir. Bunun için, lüzumsuz saygı gösterileri yayan insanlardan daima uzak kalmağa dikkat etmeliyiz. Onlar, iyi günlerimizin dostlarıdır. Kendilerine ihtiyacımız olduğu zaman, bir tekini bulmamız şüphelidir.

İşte size bir tavsiye daha çocuklar: «Kimseye aşırı derecede baş eğmeyin; size eğilen başları da şüpheyle karşılayın. O zaman herkesin beğendiği ve saydığı bir insan olursunuz.»

ÖZAY SUNAR

---

rek daha küçük bir ölçü elde edilir. Bu ölçüye mikron denir. İşte bilginler, bizi mikronla ölçerler. Kimimiz bir mikrondan biraz büyüğüz, kimimiz de daha küçük...

Size boyumuzu anlattıktan sonra, biraz da şeklimizi tarif etmeliyiz. Kimimiz nokta gibi yuvarlak, kimimiz sopa gibi düm düz, kimimiz de imbik gibi kıvrığız. Nokta gibi yuvarlak olanlarımıza «kok» adını vermişlerdir. Kok kardeşler, elin parmakları gibi beş tanedir: Stafilokok, streptokok, pnömokok, gonokok, meningokok.

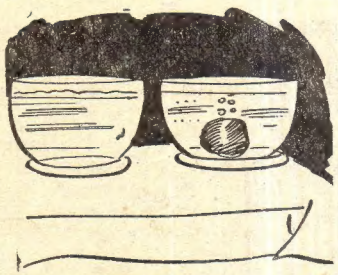

Sopa gibi dümdüz olanlarımıza «basil» derler. Basil kardeşlerin yaptıkları hastalıklar saymakla bitmez. Buna rağmen birkaç isim vermez isteriz: Verem, kuşpalazı, veba, kolero, şarbon, tetanoz, boğmaca gibi... Kok kardeşlerin 1 mikrondan küçük olmalarına karşılık, basil kardeşlerimizin büyüklüğü birkaç mikrondur.

Fazla gevezelik etmemek için, iplik gibi kıvrılmış kardeşlerimizden bugün konuşmıyacağız.

Ancak mikroskop altında göründüğümüzü anlatmıştık. Ama, boyasız görünmek istemeyiz. Boyanınca ne güzel renkler aldığımızı bir bilseniz... Kimimiz mavilere, kimimiz kırmızılara bürünür ve çok cici şeyleriz. Analarınız, babalarınız bizi sevmezler, ama biz, sizi pek çok severiz, kardeşler!...

Tarihe Malolmuş Güzel Sözler

"Veyl Mağlûplara„

Veyl mağlûplara sözü, Galya Hükûmdarı Brennus tarafından söylenmiştir. Düşenin dostu olmaz, altta kalanın canı çıksın gibi atasözlerinin menşei, yani aslı veyl mağlûplara sözüdür.

ÇEVİREN : ERDOĞAN SEVGİN

TÜRKÇEMİZDE, «Altta kalanın canı çıksın!», «Düşenin dostu olmaz!» gibi gayet güzel atasözleri vardır. Zenginken fakirliğe, yahut yüksek bir mevkideyken birdenbire o mevkiden düşüveren kimseler; eskiden can ciğer kuzu sarması oldukları kimseler, kendilerinden yüz çevirdikleri zaman, bu atasözlerini söylerler. Bu sözü söylemekle de, bir sürü cümleyle ifade edecekleri şeyleri söylemiş olurlar. Bu atasözleri, düşen insanların âdeta içlerindekileri döküp, rahatlama vasıtalarıdır.

Yukarıda saydığımız iki atasözü, «Veyl Mağlûplara!» sözünden gelmiştir. Ötedenberi Türkler, düşen kimselerle ilgilenilmediğini gördüklerinde, bu sözü söylemişlerdir. «Veyl mağlûplara!» sözünün mânâsı, «Vay yenilene - Vay yenilenin haline!» demektir. Bu söz, Galya kumandanı Brennus tarafından söylenmiştir.

★

Romalılarla, Galyalılar arasındaki savaşı, Galya ordusu kaybetmişti. Başlarında Brennus'ün bulunduğu Galya orduları, yurtlarını Romalılara karşı kahramanca müdafaa etmişti. Fakat, talih yaver gitmemişti. Roma ordularının sür'ati ve harp kudreti, kahraman Galya askerlerini hezimete uğratmaya kâfi gelmişti.

Galyalılar, esaret altında yaşamaktan hoşlanmayan bir millettiler. Romalılar, bunu çok iyi bildikleri için, bundan istifade etmeğe kalktılar. Galyalılara bir şartla hürriyet tanıyacaklarını söylediler: «Eğer bize istediğimiz altını verirseniz, memleketinizi terk ederiz!» dediler.

Tabiî Galyalılar, bu teklifi hemen kabul ettiler. Büyük bir meydanda, hemen bir terazi kuruldu. Ve bütün Galya halkı ne kadar altını varsa, bu terazinin içine bıraktı. Terazinin kefeleri yavaş yavaş renk hale geliyordu. Romalılar memnun, Galyalılar ise üzgündüler.

Neden sonra, Galyalıların altınları bitti. Herkes, ne kadar altını varsa kefeye bırakmıştı. Fakat kefeler hâlâ bir hizaya gelmemişti. Çok az bir fark vardı. Adetâ bir kıl payı...

Romalılar, altınları toplamak için faaliyete geçmiyorlardı. İllâki, terazinin kefelerinin milimi milimine bir hizaya gelmesini bekliyorlardı.

Tartma işini bir köşede seyretmekte olan Brennus, birdenbire terazinin yanına geldi. Romalıların bu açgözlülüğü, kanını başına sıçratmıştı. Altın kılıcını çıkartıp kefeye fırlattı. Sonra Romalılara döndü ve şu tarihî cümleyi söyledi:

— «Vae victis!» (Vay yenilene!...)

İşte, «Veyl mağlûplara!» diye dilimize geçen bu sözün tarihçesi budur. Ve ilk olarak Galya kumandanı Brennus tarafından söylenmiştir.

ÇOCUK HAFTASI ŞEREF KÖŞESİ

Nejat ERGİN ★ Gemlik, Atatürk İlko. S. 5/A, No: 641.

İ.Hakkı Musaoğlu ★ Kayseri, Ahmet Paşa İlkok. 5/B, No. 46.

Şevket PEKOL ★ Gelibolu, Namık Kemal İlko. 5/A, 401.

Hasan Baltaoğlu ★ Tarık Us İlkokulu, S. 5/B, No. 84.

Ümit ÖZDEMİR ★ Kartal, Feyzullah İlk. Ok. 5/B, No: 367.

Solmaz YAZAR ★ Kaman, Işık İlkokulu, S: 5, No. 3.

Orkan Sünnetçiler ★ Mithat Paşa II. İlko. S. 5İD, No. 953.

Sedat KONDAŞ ★ Zeytinburnu, N u r i Paşa Ok. S:5, 760.

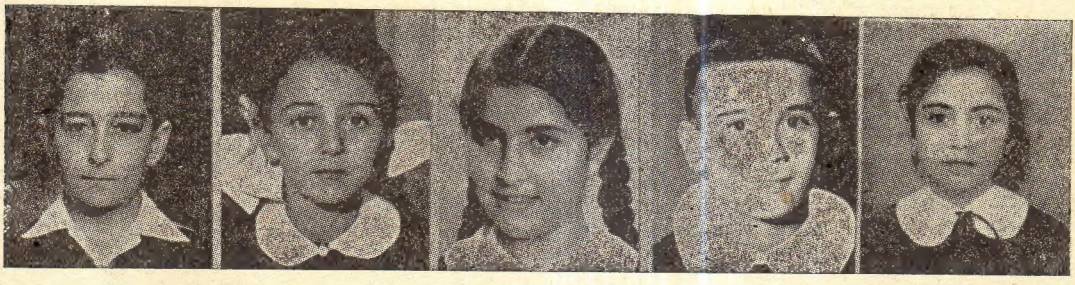

Haşim AKTAŞ ★ Lâleli, Kocaragıppaşa Ok. S. 5/F.

Nestren Aşuver ★ Manisa, Murat Germen İlko. 5/B, 758.

Atiye Filiz Millî ★ Ankara, Bahçelievler Ok. 5/B, No. 880.

Ekrem Fıratoğlu ★ Ankara, İstiklâl İlko. S: 5/B, No. 300

Z' Güneş Yenigün ★ Samsun, 30 Ağustos İlkok. 5/A, 1094.

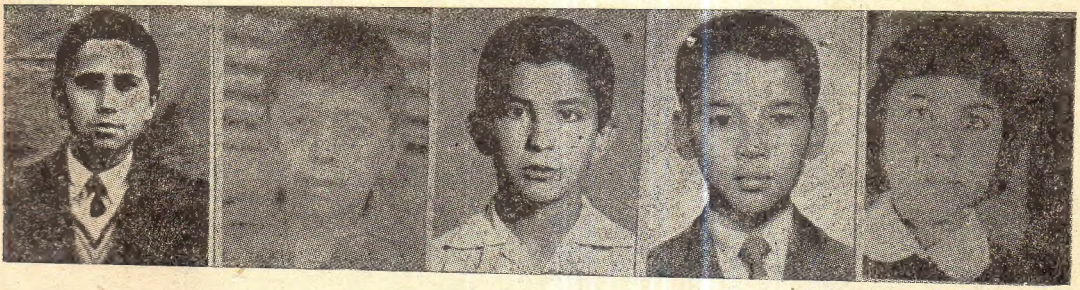

Engin ŞENOL ★ İst. Hasköy İlkok. S: 5/A, No: 579.

Ahmet YAPAR ★ Reyhanlı, Oğuzhan İlkok., 5/A, No: 51

M. Bahadır Erkuş ★ Diyarbakır, İnönü İlkok. 5/B, No: 250.

Cihan AYTÜRE ★ Ankara, Öğrt. Kubilây İlko. 5/A, 598.

Sakine NAR ★ Mithat Paşa İlkok. S: 5/D, No. 890.

YAZAN : KEMALETTİN TUĞCU

Tefrika No : 6

Ustabaşı kaşlarını çatıp düşündü. Sonra:

— Bir haftalık işimiz kaldı, dedi. Sonra gidersin. Hem ben, sana göz kulak olurum.

Murat gidemedi. Hakikaten de birkaç gün eskisi kadar yorulmadı. Duvarcı ustalarının istediklerini taşıyordu.

İşçiler gittiği zaman, yapı sahibi onu alıkoydu:

— Sen, yapı bitinceye kadar binada yat, dedi. Bu kadar mal var. Gece bekçilik edersin, gündüz de yatarsın; ama gece hiç uyumıyacak, yapıyı dolaşacak, kimseyi içeriye koymıyacaksın!

Bu iş, Murada daha iyi geldi. Akşamları işçiler gittikten sonra talaşları, sıva artıklarını temizliyor, binayı süpürüyor, ufak tefek eşyayı ortadan kaldırıyor, sabaha kadar uyanık bekliyordu.

Bir - iki defa yapı sahibi gece yarısı binaya geldi. Yabancı bir adam, bir hırsız gibi içeriye girmeğe çalıştı. Fakat her defasında Muradı karşısında buldu.

Yapı sahibi zengin bir adamdı. Çocuğun saflığını, yalan dolan bilmemesini çok takdir ediyordu. Bir gün onu çağırdı:

— Murat, bizim hizmetçi kaçmış. Birkaç gün, adam bulıncaya kadar bizde çalışacaksın. Akşama ben uğrayıp seni alacağım. Elini, ayağını iyi yıka!

O akşam Murat, hayatında ilk defa bir apartmana ayak bastı. Yapı sahibinin iki çocuğu, ihtiyar bir anası, süslü bir karısı ve erkek ahçısı vardı. Murada bir oda gösteriler. Herşeyden önce arkasına temiz bir gömlek, ayağına yenice bir pantalon verdiler; bir de ayakkabı buldular.

Murat ev işlerine ve ahçıya yardıma başladı. O, bir şehir çocuğu idi. Herşeyi geç görüyor, geç öğreniyo du ama, çok akıllı ve anlayışlı bir insandı.

Kadın onun çalışkanlığını, becerikliliğini çok beğendi. Aradan iki gün geçmeden Murat, taşlık sı mesini, bulaşık yıkamasını, ortalık süpürmesini, yakındaki dükkânlardan istenilen şeyleri almasını öğrenmişti. Onlar gece yarılarına kadar sokakta geziyor, öğleye yakın bir saate kadar uyuyorlardı.

Sabahtan akşama kadar çalışmaya alışmış olan Murat, erkenden işlerini bitiriyor, çocuklar mektebe gittikten sonra ahçıya yardım ediyor, öğleye kadar hemen bütün işleri bitiriyordu.

Radyoyu, telefonu, piyanoyu o apartmanda öğrendi. Hergün alınan gazetelerden kelimeleri güçlükle okuyordu. Ahçı, onun bu merakını görmüş, hanıma söylemişti.

Evin çocuklarından birisi ilkokula gidiyordu. Bu kız, akşamları Murada, kendi birinci sınıf kitabını okutmağa başladı. Murat o kadar sür'atle öğreniyordu ki, küçük kız sevincinden yerinde duramıyordu.

Murat, kılığı kıyafeti de yoluna koymuştu. Evin içinde açık renk bir pantalon giyiyor, beyaz gömleğini kirletmemeğe çalışıyor, saçlarını her sabah tarıyordu. Bazan odasındaki küçük aynanın karşısına geçerek kendisini seyrediyor, balıkçı köyündeki, çiftlikteki ve yapıdaki çocukla kendisi arasında bir benzerlik bulamıyordu. Yanık derisi yavaş yavaş açılmağa, elleri düzelmeğe başlamıştı.

Aradan on gün geçti. Bir akşam Kerim Bey onu çağırdı:

— Murat, dedi. Burada kalmak istiyor musun?

Murat kızardı, başını eğdi:

— Siz isteseniz kalırım, dedi.

— Kadın hizmetçiler çok şımarık oluyor. Usandım artık. Sen biraz daha zaman geçince her işi öğrenirsin. Yanıda olduğu gibi, burada hırpalanmazsın. Alacağın para daha da çok olacak.

Murat artık temiz konuşan bir insandı. Kerim Beye teşekkür etti. Zaten yapıya dönmekten, gün lerce sokaklarda iş aramak için dolaşmaktan korkuyordu.

Yazın son günlerivdi. Murat, hiçbir vere çıkmadığı için, bir pazar günü plâja giderken Kerim Bey onu da beraber götürmek istedi. Küçük kız, liseye giden oğlan, Kerim Bey ve karısı Nebahat hanım, otomobille plâja gittiler.

Kerim Bey, biraz hasta olan küçük kızı ile gazinoda oturuyordu. Murat da biraz geride yüzenleri seyrediyordu. Nebahat hanım'la oğlu yüzüyor, eğleniyorlardı. Ana - oğul bir aralık bir sandal bulmuş, açılmışlardı.

Biraz sonra Murat, Kerim Beyin yanına geldi ve kuru bir sesle :

— Sağnak geliyor! dedi.

Kerim Bey çok keyifliydi:

— Yâni ne olacak? dedi. Yağmur mu yağacak?

— Yağmur da var ama, fırtına

Murad, apartman hayatına iyice alışmıştı...

geliyor. Deniz karışacak!

— Sen merak etme; onlar işini bilir...

Fakat Murat huzursuz kalmıştı. Yine kendini tutamadı:

— Gidip sesleneyim mi? dedi.

Kerim Bey:

— Canım ne oldu sana be Murat? dedi. Herkesin gözü yok mu?...

Murat sustu, ama yerine oturmadı. Hep denize bakıyordu. Kerim Bey başını çevirdi. Bu sefer o sordu:

— Hani ne var ortada; ne görüyorsun?

Murat, elini açıklara doğru uzattı:

— İşte oradan geliyor, dedi. Sular kabarıyor.

— Ben, birşey görmedim!...

— Denizin rengi koyulaşmış. Çizgi gibi buraya doğru geliyor. Arkası iyice bulanmış...

Tepede, uzakta karanlık bir bulut vardı. Kerim Bey denize baktı; endişe edecek bir taraf göremedi. Bu sırada ana - oğul epeyce açıkta bulunuyorlardı. Kayık sahibi ileriye doğru yürüdü ve iki elini ağzının yanlarına doğru koyarak sandala bağırdı. O zaman Kerim Bey de telâşlandı. Plâja inip yürüdüler.

Birden rüzgâr çıkmış ve denizin yüzü kırışmıştı. Birçok insan kabinelere doğru gidiyor, plâj boşalıyordu. Kısa zamanda kumların üzerinde bir polisle kayık sahibinden ve plâj işçilerinden başka kimse kalmadı.

İri yağmur taneleri bir perde gibi üstlerinden geçti. Rüzgârın önlerinde kabaran dalgalar, tâ içerlere kadar yuvarlanmağa başladılar.

Kerim Bey, avazı çıktığı kadar:

— Nebahat, Osman, çabuk olun! diyordu.

Polis düdük çalıyor. Fakat rüzgârın gürültüsü onların seslerini sandala kadar götüremiyordu. Zaten götürse de, bir faydası olamazdı. Ana - oğul hiçbir şey yapamıyorlardı. Sandalın ortasına çökmüş, birbirlerine sarılmışlardı. Çırpıntılı dalgalar, olduğu yerde dönen sandalın içine atlıyor, arada bir Nebahat hanımın çığlıkları duyuluyordu.

Kerim Bey avazı çıktığı kadar:

— Can kurtaran yok mu? Göz göre boğuluyorlar, sandal batıyor!... diye haykırıyordu.

Değil sandal, ortada insan bile kalmamıştı. Yalnız giyinmiş olan plâj müşterileri, kabinelerin önünden bu müthiş manzarayı apaçık gözlerle seyrediyorlardı.

İşte bu sırada Murat ayağından ayakkabılarını, sırtından ceketini çıkarttı. Polis ona bağırdı:

— Budala, nereye gidiyorsun?

Fakat Murat ileriye koşmuş, birden dalgaların içinde kaybolmuştu. Kayık sahibi:

— O da boğulacak! diye haykırdı.

Kerim Bey sapsarıydı. Olduğu yerde düşüp bayılacak gibiydi. Küçük kız haykıra haykıra ağlıyordu.

Muradın başı dalgalar arasında birkaç defa göründü. Hemen hemen yarı beline kadar suyun üstünde yükselmiş, sandala doğru birşeyler haykırmıştı. Sonra yine daldı.

Kayık sahibi:

— Allah yardımcısı olsun; bu çocuk bir iş becerecek! dedi.

(Devamı Gelecek Sayıda)

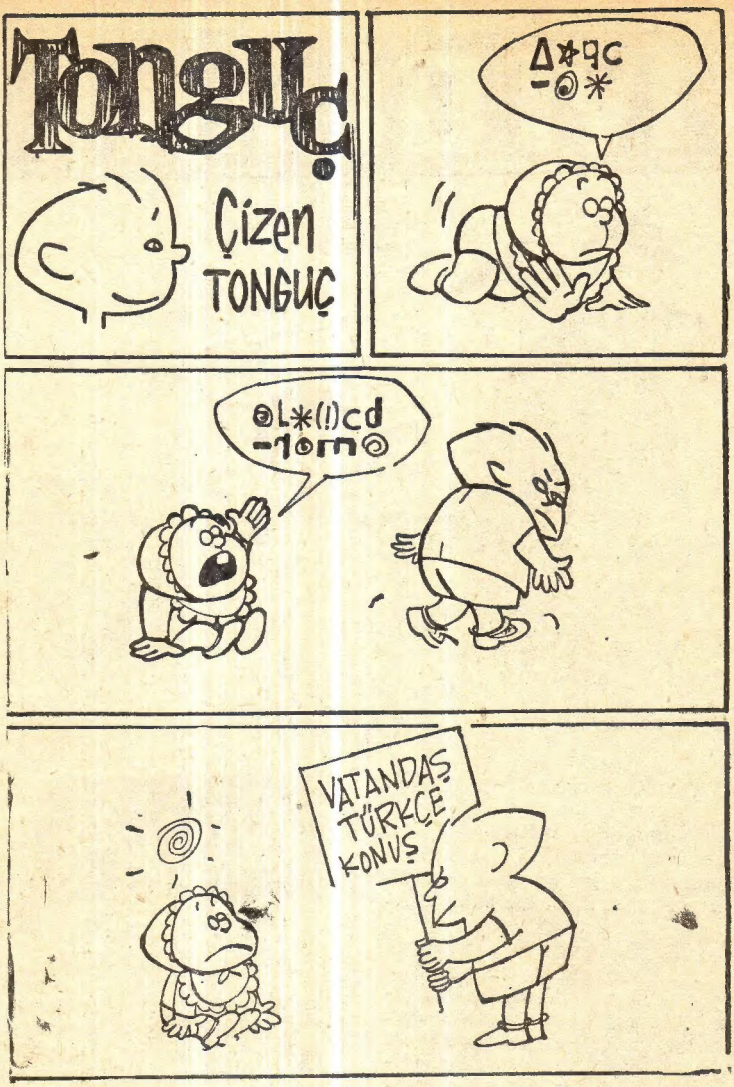

NOT Defterimden

HALİT KIVANÇ

Bir müddettenberi Avrupa'da seyahatte bulunan arkadaşımız HALİT KIVANÇ yurdumuza dönmüştür. Değerli arkadaşımızın bu yüzden bir müddet ara verdiğimiz yazılarına gelecek sayıdan itibaren neşre devam edeceğimizi okuyucularımıza sevinçle bildiririz.

İYİ OLMAK

hikâye

YAZAN :
ÜNVER SIVACIOĞLU

Sahil memleketiydi. Ekseriyeri geçimini denizden temin eden bu kanaatkâr insanların, sevdikleri, saydıkları balıkçılığı, iyi kalpliiği ie bilinen Ahmet Reisi bir baba bilirlerdi.

Haziran ayının en sıcak, güneşin insanı pişirircesine yaktığı günlerinden biriydi. Balığa çıkacak kayıklar hazırlanmış motorlar hazır vaziyette bekliyorlardı. Akşam üzeri hareket edilecekti. Tek bir dal kıpırdamıyor, denizden gelen serinlik insanı bir nebze olsun ferahlatıyordu.

Güneş guruba yaklaşmıştı. Kafile yavaş yavaş her zamanki gibi kahvede toplanıyordu. Hepsinin yüzü tatlı güneş yanığı ile kaplanmıştı. Sabırsızdılar. Senelerce denizde avlanan, nafakalarını temin eden her kötülükten uzak bu insanlar enginlere açılma zamanını sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Vakit gittikçe daraldı. İçilen çayların paraları verilmeye sigara paketleri ceplere konmaya başlandı. Hepsi tetikteydiler. Gözler kapıda haberciyi bekliyorlardı. Güneş guruba girmiş, etrafı bir kızıllık almış, ufukta şeritler halinde uzanmış tatlaşmıştı.

Kahvenin kapısı kağnı sesini andıran bir gıcırtı ie açıldı. İçeriye on iki on üç yaşlarında bir çocuk süzüldü. Gözler çocuğun üzerinde toplanmıştı. Hepsi onu tanıyorlardı. Ahmet Reisin biricik oğlu Hasandı. Hasanda bugün bir başkalık vardı O haber getirdiği zaman kahveye igrmez başını kapıdan uzatarak:

— Vakit tamam, der koşa koşa geri dönerdi.

Bugün nedense içeri girmiş gözlerindeki acıyı gizleyemiyerek beraberce enginlere açıldığı denizcileri süzmüştü. Herkes donmuş gibiydi. Hiç kimse konuşmuyordu. Neden sonra Hasan yutkunarak konuşmaya başladı

— Bugün balığa çıkamıyacağız. Babam hastalandı. Biliyorsunuz kalbi vardı. Akşam fenalıklar geçirdi. Şimdi hâlâ koma halinde.

Daha fazla konuşmamış yavaş yavaş kapıya yaklaşarak bir eli kapının tokmağında tekrar yaşaran gözleri ile dönüp bakmış onların da gözlerinin yaşardığını görerek başı önünde geldiği gibidışarı süzülüp gitmişti.

Kahvenin içi acıyla dolmuştu. Başlar önde gözler nemli öksüz kalma korkusuyla kalpler burkulmuştu. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Hepsi ayni şeyi düşünüyorlardı. «Ya ölürse bize babalık kim yapar onunyerini kim alabilirdi.»

Hepsi içlerinden dua ediyorlardı.«Bizi öksüz bırakma Tanrım.» Sanki duaya ayni anda başlamışlar ayni anda bitirmişlerdi. Ardı ardına kahveden çıktılar.

Haber hemen duyulmuş herkesi bir yeis almıştı. Onu herkes iyi bilirdi. Ufak tefek hastalıklara aldırmaz mutlaka dışarı çıkar büyük küçük herkesin hatırını sorardı. Bugün hiç görünmemişti. Ellerinden ne gelirdi. Her şeyi Allaha havale etmişlerdi.

Sabah ezanını okuyan müezzinin sesinde bile değişiklik vardı. Bütün herkes akşamki acının eklenmesinden korkuyordu. Edilen dualar onun içindi.

Güneş epeyce yükselmişti. Kulakları uğuldatan acı haberi duyuran selâ sesleri üç minareden yükselirken yarı aralık dudaklardan:

— Allah rahmet eylesin deniyordu.

Müezzinin okuduğu selâ kalplere dolmuş gözler yaşarmıştı. Elden ne gelirdi. Artık Ahmet Reis onun rahmetine kavuşmuştu.

İLÂNCILIK

Lekeleri su ile çıkan

PARKER SUPER Quink

YIKANIR MAVİ MÜREKKEBİ

SOLVEX İHTİVA EDER

Bu sihirli madde sayesinde tortu bırakmaz, dolma kaleminizin ömrünü uzatır.

6. Cazip renkte mevcut

YILDIRIM KAPTAN.....

UÇAKTA SABOTÖR VAR

GÖKYÜZÜNDE YILDIRIM KAPTAN BİR YÜK UÇAĞINDAN YARDIM İSTERKEN DÜNYA EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜNDE DE BAZI ŞEYLER OLUYORDU...

41

MİNYATÜR EŞYA TİCARLARI BİRLİĞİ REİSİ JONES GORDON'U İÇERİ ALDA DERDİ NEDİR ÖĞRENELİM..

ALBAY = FLEMING DÜNYA EMNİYET MÜDÜRÜ

O SIRADA GÖKYÜZÜNDE YILDIRIM KAPTANIN UÇAĞI BİR YOLCU UÇAĞINA REFAKAT EDEREK ONU DÜNYA'YA GETİRİYORDU...

BEN YANINIZDAYIM MAK OLİF KORKMA

İKİ UÇAK YANYANA DÜNYAYA DOĞRU YOL ALMAĞA BAŞLADILAR..

GAYET RAHAT BİR YOLCULUKTAN SONRA DÜNYAYA YAKLAŞMAKTILAR, NİHAYET AZ SONRA YERE İNMİŞ OLACAKLARDI...

Distributed by National Newspaper Syndicate
1960 by John F. Dille Co.

41/1

İKİ UÇAK DÜNYAYA BÜSBÜTÜN YAKLAŞMIŞ DURUMDA İDİ...

DÜNYA'DA
DEMEK, BİRLİĞİNİZ ÜYELERİNDEN BİRİNİN RAKİBLERİNİN MALLARINI İMHA ETMEĞE ÇALIŞTIĞINI İDDİA EDİYORSUNUZ..
R. 1960 by John F. Dille Co. Distributed by National Newspaper Syndicate
EVET, MİNYATÜR EŞYA TÜCCARLARINDAN BİRİ İŞLERİMİZİ SABOTE EDİYOR
SİZCE YÜK UÇAKLARINI HAVAYA UÇURAN KİMDİR?..
ŞÜPHELENDİĞİMİZ İKİ KİŞİ VAR, BİRİSİ İÇKİYE DÜŞKÜN OLAN VİLSON..
R. © 1960 by John F. Dille Co. Distributed by National Newspaper Syndicate
İKİNCİSİ LOGAN MEMLEKETE YENİ GELDİ.. MAĞAZASI DA BURADAN 50 METRE İLERDE
BU İKİ ADAMDAN BİRİ HAKİKATEN BİR HAİN, BİR SABOTÖR MÜYDÜ ACABA?..
41/3

AYI GEÇMİŞ, SON HIZLA DÜNYAYA DOĞRU YOL ALIYORLARDI...

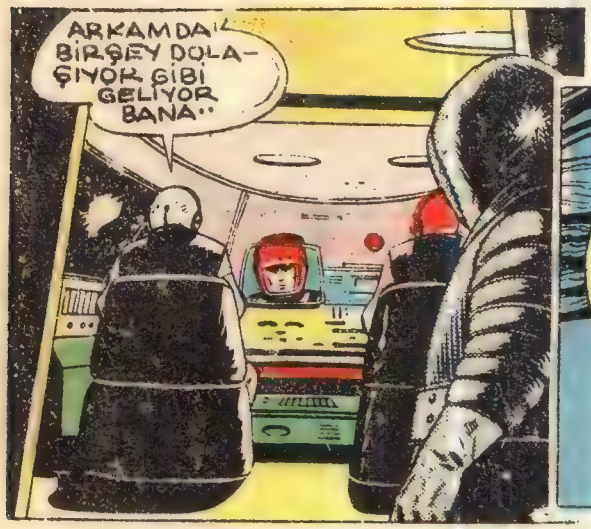

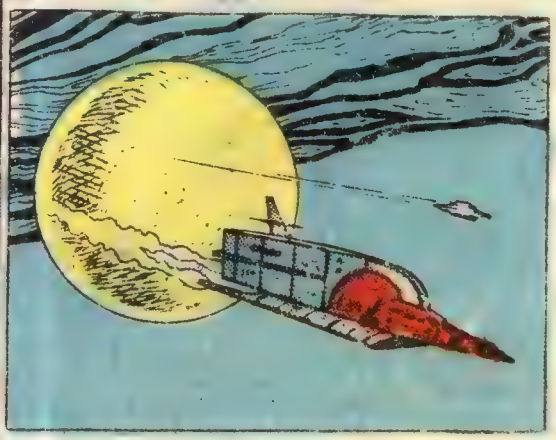

O SIRADA YILDIRIM KAPTANIN RADARI ÇALIŞAYA BAŞLADI...

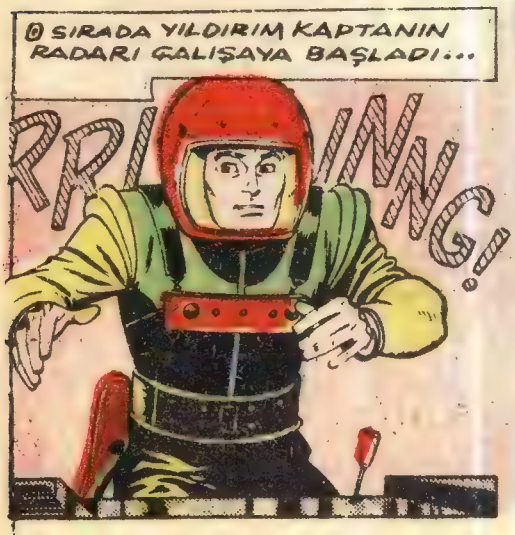

GELECEK SAYIDA :

Minyatür Genç Kız

BARRY KIRDA VAKİT GEÇİRİRKEN, AFRİKANIN DERİNLİKLERİNDE, GORİL ŞEHRİNDE---

10

ŞİMŞEK POLİS

GORİLE KARŞI

BU ŞEHİRDE HAPİSTE BULUNAN GRODD, ÜSTÜN FAKAT KÖTÜ NİYETLERLE DOLU BİR ZEKAYA SAHİPTİR. DÜNYAYI İKİ DEFA HÜKMÜ ALTINA ALMAK İSTEMİŞ, İKİSİNDE DE ŞİMŞEK POLİS ONA MANİ OLMUŞTUR..

BAŞIMDA DÖRT GARDİYAN VAR AMA BEN YİNE KAÇACAĞIM..

BİRAZ SONRA KENDİLERİ DE ŞAŞACAKLAR..

DERİN BİR DÜŞÜNCE AKIMI SAKLI OLAN KADROMOBİL ADLI VASITA ÜZERİNE YIĞILDI.

ARABAYI DÜŞÜNCEM İDARE EDİYOR ---

KADROMOBİL.. DÜŞÜNCEMİN AKIŞINI TAKİP ET.. BANA GEL..

DERKEN ---

ZIIIP

BİRAZ SONRA..
SON SÜR'AT.. HÜCRENİN DUVARINDAN.. ŞİMDİ DUR!
11
O KARGAŞALIKTA..
BU, KRAL SOLOVAR VE ADAMLARINA BENİ HİÇBİRŞEYİN HAPİS TUTAMIYACAĞINI GÖSTERECEKTİR..
KADROMOBİL YILDIRIM GİBİ SEMAYA YÜKSELİR..
HA-HA!
OKYANUSUN ORTASINDA GRODD'UN ARABASI DENİZE DALAR.
GELELİM PLANIMIZA..
BÜYÜK ZEKAMIN KEŞFETTİĞİ BU ALET BENİ TEKAMÜL ZİNCİRİNİN SONUNA KADAR GÖTÜRECEK.
MODERN İNSANDAN SONRA GELEN ZİNCİR...
41

BU SIRADA ŞEHRİN SOKAKLARINDA..
SOLOVAR'IN ŞİMŞEK POLİSİ GRODD'UN KAÇIŞINDAN HABERDAR EDELİ DÖRT HAFTA OLDU.. HALA GORİLDEN BİR HABER YOK..
12
ŞİMDİ DELİ GORİLİ DÜŞÜNECEK ZAMAN DEĞİL.. İRİS'LE RANDEVUM VAR.. GEÇ KALMAYAYIM..
AMA BARRY RANDEVUSUNA GİDERKEN..
ŞU GREYDER TAM İRİS'İN ÜZERİNE DEVRİLECEK GİBİ..
HEMEN O ANDA BARRY'NİN PARMAGINDAKİ YÜZÜKTEN..
SON SÜR'ATLE HAREKET EDEN BİR ŞEKİL..
ŞİMŞEK POLİS!
GREYDER BÜTÜN YÜKÜ İLE HAVALANINCA..
TAM ÜSTÜNE GELDİ.. VAKTİM YOK GİBİ!
41/F

ANİDEN..
13
BAŞAR-DIM!
KORKUNÇ BİR RÜZGÂR DALGASI!
ÇATIR!
İRİS KENDİNİ SAĞ SALİM YERDE BULUNCA..
ŞİMŞEK POLİS! SİZİNLE KO-NUŞMALI-YIM!
SONRA BAYAN.. BAŞ-KA RANDEVUM VAR DA..
YAŞAYAN EN SÜRATLİ ADAM BİR YAN SOKAĞA SAPAR..
İRİS ŞİMŞEK POLİSLE NE KONUŞMAK İS-TİYOR AĞA-BA?.
AZ SON-RA..
MERHABA İRİS!
BARRY! GEÇ KALMA SAYDIN BELKİ HAYATIMI SEN KURTARIRDIN..
BARRY İRİS'İ BİR LOKANTA'-YA GÖTÜRÜR..
BARRY, DÖRT HAFTA ÖNCE ŞİMŞEK POLİS FAVORİYKEN ORTAYA BİR KARA AT ADLI NAMZET ÇIKTI..
41/8

Ses çıkaran kelebekler var mıdır?

Evet. Bunlardan biri, ölü kafası tabir edilen büyük kelebektir. Bu hayvan, sıçanın sesini hatırlatan tiz sesler salıverebilmektedir. Bu ses, «ölü kafası», ön barsağındaki havayı, araları açıkça hortum yarılarını örten üst dudağa sürdüğü zaman çıkarmaktadır. Sesler hattâ kelebek daha kozadan çıkmadan duyabilmektedir. Orta Avrupa'da yaşıyan «Chimabacche fagella» ilmî adlı küçük gri kahverengi kelebeğin tırtılı da bilhassa akşamları böcek gibi ötmektedir. Apollon denilen büyük kelebeğin tırtılı, teneffüs deliklerinden hava püskürterek arı vızıltısına benzer sesler çıkarır. Viyana dolaylarında bulunan «tavus kuşu gözü» kelebeğinin tırtılı da, başını arkaya çekmek suretiyle ötebilir.

Kuşlar uyurken neden tüylerini şişirirler?

Kanaryanız, tüneğinin üzerinde, küçük bir tüyden top gibi uyur. Fakat, kafese yaklaştığınız anda, uyanır, şöyle bir silkinir ve yine mevzunlaşır. Uykuda tüylerini şişirmesinin sebebi nedir? Cevap: «Havadan örülmüş bir gecelik giydiği» için. Bu hareketiyle, kışın yumuşak bir kürk manto giyerek soğuktan korunan sahibini taklit etmiştir. Zira uzun tüylü bir olduğu için değil, yüzde nisbeti itibariyle en büyük kısmı havadan ve ehemiyetsiz bir kısmı hayvan kılından müteşekkil olduğu için, soğuktan korur. Hava, kötü bir ısı ileticisi olduğu için, vücudümüzün ısısının radyasyon yoluyla yayılarak kaybolmasını önler. Uyuyacakları zaman kuşlar da aynı prensibe riayet ederler. Tüylerini şişirmek suretiyle, tüylerinin arasında, vücudün ısısını kaybetmesini önleyen bir hava tamponu vücude getirirler.

İlkokul Grupu Yazı Yarışmasında Beşinciliği Kazanan

Adı: Gönül GÜRKAN.
Okulu: Edremit, Cumhuriyet İlkokulu, sınıf: 5/B, No: 407.
Okul Müdürü: Tuğrul IŞIK.
Öğretmeni: Cemal KIZILCAN.

K O R K U

SOĞUK bir geceydi. Derslerimi bitirerek odama çekildim; yatağıma girdim. Tam dalmıştım ki, kapının hafif bir gıcırtıyla açıldığını duydum. Korkudan şaşkın bir vaziyette başımı yorganın içine soktum. Kıpırdamağa değil, âdeta nefes almağa gücüm yetmiyordu. Sanki taş kesilmiştim. Odama sessiz adımlarla birisinin girdiğini farkediyordum. Şimdi ne yapacaktım? Zihnim tamamiyle durmuştu, hiçbir şey düşünemiyordum. Bu sırada odama giren şey, hafif tıkırtılarla eşyaları sanki yokluyordu. Bunun bir hırsız olduğunu hemen anladım. Var gücümle dişlerimi sıkıyor, bir çare düşünüyordum. Ben, yalnız başıma bu esrarengiz insanla nasıl başa çıkabilirdim? Zihnim bu sorularla kurcalanıyordu.

İçime bir cesaret girdi; kafamı yorgandan dışarıya çıkardım. Hırsız, arkasını dönmüş, durmadan eşyalara bakıyor, beğendiklerini alıyor, büyükçe bir torbaya atıyordu. Bunları çok sessiz olarak yapıyor, arasıra derin nefes alarak benim yatağıma bakıyor, dudaklarını hafif hafif oynatıyordu. Bu adam çok iri idi, kıvırcık saçları simsiyahtı, lâstik ayakkabılarının ucuna basarak yürüyordu. Bir gece lâmbasının aydınlattığı odada bana âdeta bir hayalet hissini veriyordu.

Kore'den gelen ve annemin kullanmağa bile kıyamadığı porselen vazoyu hafif, fakat acı bir gülümsemeyle torbasına koydu. Artık tahammülüm kalmamıştı. İçime korkunç bir ürperti girdi. Allaha yalvarıyor, işin iyiye gitmesini diliyordum. Hırsız ne olur zarar vermeden çıkıp gitse... Fakat bir leş kargası daima bir leş kargasıdır demezler mi; bir hırsız ne olursa olsun, gene bir hırsızdır.

Cesaretimi toplayarak yatağımın üzerinde doğruldum; yanımda bulunan su bardağını hırsızın kafasına fırlattım. Hırsız: «Ay, alacağın olsun!» diye bir çığlık attı, üzerime yürüdü ve boynumu sıkmağa başladı. Büyük bir korkuyla çırpınıyordum. Sıçrayarak uyandım. Tuhaf bir manzarayla karşılaştım. Çünkü uyanınca kendimi karyolanın altında buldum.

Gönül GÜRKAN

Plâstik İnsanlar ÜLKESİ

BİLGİ ve HEYECAN ROMANI

Çeviren: H. FİKRİ VEREL — 31 —

Lâboratuvarımı bırakıp kaçmak zorunda kaldım. Plânlarım Hultemah'ın elinde kaldı. Gün geçmiyordu ki Alman gazeteleri onun yeni keşiflerinden, modern icatlarından ve feza üzerindeki araştırmalarından bahsetmesinler.. Halbuki her söylediği, benim malımdı.»

Burson sevincinden yerinde duramıyordu:

— «Tamam aziz Profesörüm, anlaştık. Bizimle birlikte çalışacaksınız. Arkadaşlarımızı bizden ayıran şahıs, herhalde bu sizin düşmanınız olacak.»

— «Yapabilir... Herşeyi yapabilir Hultemah... Zekâsını asla inkâr edemem... Düşmanı küçümseyecek olursanız, mağlûbiyete peşinen boyun eğmeniz lâzım gelir...»

— «Bunları ilerde tekrar konuşuruz. Yanılmıyorsam bize özel bir asansörden bahsetmiştiniz galiba...»

— «Evet. Doktor Nole'nin buluşuymuş... Yatak odasını, yahut çalışma yerini lâboratuvara bağlıyormuş...»

Başkan seslendi:

— «Hey, Mac !...»

Odanın içi zelzeleye tutulmuş gibi sallanmağa başladı...

Mac koşarak içeri girdi:

— «Buyurun efendim!»

— «Nasıl, bir iz bulabildiniz mi ?...»

— «Sadece garip bir mahlûkun ayak izleri var; hepsi o kadar...»

— «Yatak odasını bitirdiniz mi ?...»

— «Yatak odası ile çalışma odası birbirine geçme zaten, Mister Burson... Sıra kütüphane bölümüne gelmişti...»

— «Durun, orayı hep birlikte araştıralım. Mac, size yeni arkadaşımızı takdim ederim. Sayın Herr Ludvig, bizimle teşriki mesai etmeyi lûtfen kabul ettiler.»

Mac, gülerek elini uzattı ihtiyara...

Birlikte Doktor Nole'nin odasına geçtiler. İhtiyarın kafasını hep o asansör kurcalıyordu. Etrafı büyük bir dikkatle yeniden taradılar. Kütüphanenin küçük kitaplar kısmına gelince, Ludvig gözlüklerini taktı. Eğildi. Üzerinde parmak izi olan bir kitabı çekerek, açılan yere baktı. Burada bir elektrik prizi duruyordu. Hafifçe gülümseyerek başını salladı ihtiyar...

Aradığını bulan insanların memnun çehresi vardı şimdi Profesör Ludvig'te... Üstelik, garip bir şekilde heyecanlanmıştı da... Nicedir şu ânı bekliyordu sanki.

Tam arkasında duran Mac, kendini tutamıyarak sordu:

— «O nedir sayın Profesör?»

İhtiyar, başını çevirmeden cevap verdi:

— «Bizi Hultemah canavarına götürecek yolun kapısı!...»

Başkan Burson atıldı:

— «Bu küçük prizle Hultemah'ın ne ilgisi var ki?»

Profesör suali duymamış gibi davrandı:

— «Şuraya sokacak bir fiş olmalı buralarda... Eğer onu da bulursak mesele kalmıyacak. Hepsi tahmin ettiğim gibi... Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, kıymetli dostum Doktor Nole'nin kafası tahminimden de iyi çalışıyormuş... Ah alçak Hultemah! Bu genç ilim adamından ne istiyordun? Haydi durmayalım ar-

kadaşlar...: İçimdeki his bana, dünyamızın tehlikede olduğunu haber veriyor...»

Bu esnada plâstik muşamba - nın altında gördüğü minik fişi çıkaran Mac, heyecanla bağırdı:

— «İşte aradığımızı buldum sayın Profesör!...»

Herr Ludvig fişi âdeta saldırır gibi kaptı. Gözleri sevinçle parıhyordu. Kendisine oyun oynayan meslekdaşından intikamını alacağı ve insanlığı büyük bir tehlikeden kurtaracağı için, hayatından son derece memnundu. Bu işin altından kalkacağına inanıyordu.

Fişi prize sokar sokmaz, o koca oda zelzeleye tutulmuş gibi sallanmağa başladı. Bu hâl pek uzun sürmedi. Mac:

— «Aşağıya doğru gidiyoruz!» diye bağırdı.

Burson'un yüzü kireç gibi olmuştu. Gerçi Ludvig'e güveniyor, onun sözlerine inanıyordu ama, şu asansör hikâyesini kafası almamıştı pek... Diğer üyelerin durumu da görülecek şeydi. Gözleri oyuklarından fırlamıştı hepsinin...

İki dakikalık inişten sonra oda eski hareketsizliğini aldı. Ludvig kapıya dönerek:

— «Tamam!» dedi. «Alt kata indik. Şurası aradığımız lâboratuvar olacak...»

Hep birlikte Profesörün gösterdiği tarafa koştular. İlim adamının haklı vardı. Aradıkları özel lâboratuvar işte buradaydı... İçersi, o güne kadar hayatlarında hiç görmedikleri birtakım garip âletlerle doluydu. Doktor Nole, ailesinden kalan bütün serveti herhalde buraya yatırmış olacaktı.

Ludvig, gayriihtiyarî ellerini çırptı:

— «Hârika bir lâboratuvar!... Bütün hayatımda böyle bir yere sahip olabilmeyi tahayyül ederek yaşadım. Mükemmel hazırlamış Nole... Onun zekâsına itimadım vardı zaten...»

Burson, Profesörün omuzuna dokundu:

— «Peki dostum, bizim Nole acaba burada neyle meşgul oluyordu?...»

İhtiyar, heyecandan dudakları titreyerek cevap verdi:

— «İnsanları ölümsüzlüğe kavuşturacak formülü araştırmakla!...»

— «Ya Hultemah?...»

— «Aşağı yukarı o da aynı şeylerin peşindeydi ama, biri gerçek insanlık, diğeri ise kâinatı tahakkümü altına alabilmek için yapıyordu bunu!...»

— «İnanılacak şey değil vallahi!...»

— «İnsan zekâsı, akla hayale gelmiyecek şeyleri halledecek kadar müthiş bir makinedir. Bir şer tarafı vardır, bir de hayır... Nole'nin zekâsı hayra, Hultemah'ınki şerre hizmet eder. Almanya'da iken elimden plânları çalan Hultemah'ın, insanlığı mahvetmeğe çalışacağında asla şüphem yok!...»

— «Buna nasıl inanabiliriz?»

— «İzini bulabilirsek belki kurtuluş ümidimiz olabilir!...»

Lâboratuvardaki araştırma hiçbir müsbet netice vermedi. Zira minareyi çalan kılıfını çoktan hazırlamıştı. Yerdeki garip izlerden de anlaşılacağı veçhile, buraya, Hultemah'ın emrinde çalışan plâstik adamlardan biri girerek, bütün vesikaları çalıp götürmüştü...

Şimdi herkesi kara kara bir düşünce almıştı. Ne yapacaklardı? Kâinatın istikbali ile oynayan delinin nerede olduğunu, nelerle meşgul bulunduğunu nasıl öğreneceklerdi?...

Profesör Ludvig, hâlâ makineleri okşuyor, dolapların üzerinde elini gezdirerek:

— «Hepsi mükemmel, hepsi!» diyordu. «Burası tam mânâsiyle ideal bir lâboratuvar.»

Mac Cakson, birden işaret parmağı ile lâvabonun hemen yanındaki küçük bir noktayı göstererek bağırdı:

— «Şuraya bakınız, şuraya!»

İşaret ettiği yerde, minicik bir göz yanıp sönüyordu. Evet, tıpkı bir insan gözüydü bu. Yalnız akı kırmızıydı ve saçtığı ışık insanı kendine doğru çekiyordu.

Ludvig, o tarafa doğru ilerleyen Beynelmilel Sulh Teşkilâtı elemanlarının derhal yolunu kesti:

— «Durun! Sakın ışınların ulaştığı vere sokulmayın! Bu gözden çıkan ışınlar, insanı olduğu yerde eritebilir! Hultemah, bunun plânları üzerinde çok çalışmıştı. Hitler'in emriyle kendisine büyük imkânlar sağlamış ve bu sayede yezitçe buluşunu tahakkuk ettirmek imkânını bulmuştu. Aklıma gelen, başıma da geliyor... Hultemah, arzusuna nail olma hususunda çok çalışıyor doğrusu...»

(Devamı Gelecek Sayıda)

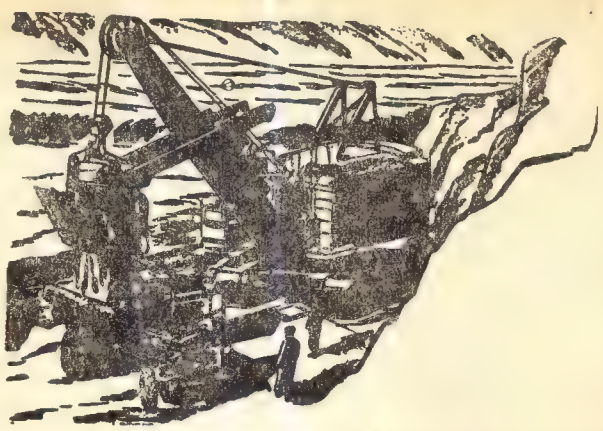

DEMİR MADENİ OLAN GÖL

Kanada'nın Ontario eyaletinde Atikokan civarında modern bir mucize başarılmıştır. Yapılan bir sondaj, 60 m. su ile yetmiş milyon ton çamur ve kilin, dünyanın en zengin demir madenlerinden birini örttüğünü meydana çıkarınca, Chicago'nun bir firması, gölü ortadan kaldırmakla vazifelendirilmişti.

Firma evvelâ, suyun çoğunu başka bir göl boşaltarak geride sadece bir tarak dubasını yüzdürecek kadar su bıraktı. Dubanın da, New York'tan vapur, tren ve kamyonla parça parça getirildiğini ilâve edelim.

Bundan sonra, kil ile çakılı boşaltmağa sıra geldi. Bu da, dev bir elektrik süpürgesi gibi çalışan emici bir boru sayesinde başarıldı. Makine, kili emdi, onu bir boru boyunca 120 m. yukarıya pompaladı, orada ikinci bir boru ile bir tünelin içinden geçirerek başka bir göle aktardı. Bu şekilde nakledilen kilin miktarı, günde yetmiş beş bin tonu buluyordu.

Böylelikle, 1600 mil alanında ve 120 m. derinliğindeki Deep Rock Gölü, Kanada'nın en zengin demir madeni haline geldi.

Dünyanın 4 Köşesinden

Dünyanın döndüğü nasıl ispat edilebilir?

1850 yılında Fransız fizikçisi Leon Foucault, parlak bir fikir akıl etmişti: Paris'in meşhur Pantheon yapısının kubbesinden, ucunda 28 kilo ağırlığında pirinç bir gülle bulunan 67 metre uzunluğunda bir tel sarkıtmış ve bunu rakkas hareketine geçirmişti. Rakkasın hareket hattını da tebeşirle yere çizmişti. Muayyen bir müddet sonra, rakkasın «görünürde» aynı yönde sallanmadığına dikkat etti. Görünürde diyoruz; zira rakkas aynı hat üzerinde sallanmakta devam ediyordu; gelgelelim, arzın onun altında dönmesiyle, tebeşirle işaretli kısım uzaklaşmıştı. Tecrübe mevkii ekvatora yaklaştıkça, bu dönüş o nisbette azalmakta, ekvator üzerinde ise sıfır olmaktadır. Kutuplarda ise, rakkas ilk yönünü bulana kadar 24 saatin geçmesi icap etmektedir. 52,5 derece kuzey enleminin üzerinde bulunan Berlin'de, rakkas bir dönüş için 30 saat ve 15 dakikaya ihtiyaç göstermektedir. Böylece, bir rakkas ile bir gönyenin yardımiyle, bir yerin kesin enlemi tesbit edilebilir. Tabiatiyle, rakkas tecrübesi ancak, ağır hareketli rakkaslarla, yâni oldukça uzun tel ve sıkletli ağırlıkla, tatbik edilebilir.

Kum tepeleri nasıl yer değiştirebilirler?

Kum tepelerinin vatanı, dünyamızın çölleridir. Buralarda kum tepeleri, gevşek kum zerrelerinden vücude gelmiştir. Tepelerin yaratıcısı olan rüzgâr ise, hemen daima kuvvetli ve daima aynı yönde eser. Böylece, yerdeki kumu kaldırıp ileri taşıyabilecek kudrettedir. Bu kumlar, düzlüklerde toplanır, sonra tepe olarak yollarına devam ederler. Rüzgâra dönük yanda, hafif bir meyil üzerinde ileri ve yukarı doğru sürüklenmekte, rüzgârın ters yönünde ise, kumlar aşağı kaymakta ve bu suretle daimî olarak ileriye doğru yer değiştirmektedir. Bazı yerlerde, bu gibi kum tepelerinin ilerleme sür'ati saatte 1 metreyi bulmaktadır.

Hangi hayvanlar, aldıkları yaralardan veya ihtiyarlıktan ölmek üzere olan hemcinslerine gıda taşırlar?

Bu işi yalnız insanlar yaparlar; o da hepsi değil. Meselâ, bazı bölgelerin Eskimoları arasında, yürüyemiyecek kadar yaşlı olanlar, kabile yer değiştirirken arkada kalırlar. Böyleleri, umumiyetle açlıktan ölmekte gecikmez. Hemen bütün sıcak kanlı hayvanlar, yavrularına bakarlar. Fakat hiçbiri, ölmekte olan hemcinslerine yardım etmez.

TARİH YAPRAKLARI

SOKULLU'NUN ÖLÜMÜ

3. Murad devrinde, Kanunî Sultan Süleyman ve İkinci Selim devirlerinde olduğu gibi Sadrazamlık, yâni Başvekillik yapan Sokullu Mehmet Paşa, bu devlet hizmetlerinde ondört seneden fazla bir zaman bulunmuş, iyi idaresi ile memleketin ilerlemesine çalışmış ve çok faydalı olmuştu. 12 Ekim 1579 da her zaman konağına gelerek sadakasını alan yarı deli bir adam yanına geldi ve kendisini kama ile vurarak öldürdü.

ANKARA'NIN DEVLET MERKEZİ OLMASI

13 Ekim 1923 tarihinde Ankara şehrimiz, yurdun başşehri ve devlet merkezi olarak ilân edildi. Daha evvel Bursa, Edirne ve İstanbul Türkiye'nin idare merkezliğini yapmıştır.

KOSOVA MEYDAN MUHAREBESİ

17 Ekim 1448 tarihinde, Fatih'in babası İkinci Murad zamanında, Varna yenilgesinin öcünü almak isteyen Macar millî kahramanı Hunyadi Yanos, Avrupa'nın hemen bütün milletlerinden topladığı büyük bir ordu ile Rumelinde, Kosova'da Türk ordusu ile karşılaştı. Üç gün süren bu kanlı savaş sonunda, harbi Türkler kazandı ve birleşik ordu çok ağır kayıplara uğratıldı.

Paratoner, fırtınalı havalardaki koruyucu vazifesini nasıl başarır?

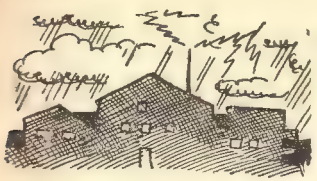

Yıldırımlar, bulutlarda toplanan büyük elektrik yüklerinin, etraftaki tecrit edici havayı yarıp, bir buluttan diğerine, yahut toprağa atlamaları sonucunda meydana gelirler. Yıldırım bilhassa, yüksek ve etrafı açık binalara, bacalara, kulelere veya ağaçlara düşer. Bunun da sebebi, kötü iletici havanın içinden toprağa inen en kısa yolu tercih etmesidir. Yıldırım aynı şekilde elektriği iyi ileten madenî cisimlere de rağbet eder. İşte paratöner, yıldırımın bu itiyatları göz önünde bulundurularak meydana getirilmiştir. Madenî çubuğu, elektrik yükünü âdeta havada karşılamakta ve mükemmel bir iletici teşkil etmektedir. Paratönerin öteki ucunda, kabil olduğu takdirde derin ve nemli bir toprak tabakası, yahut yeraltı su tabakası ile temasta bulunan madenî bir levha vardır. Böylece, elektrik yükleri, kimseye zarar vermeden, doğrudan doğruya toprağa akabilmektedir.

Neden insanın tüyleri dikendiken olur?

Vücuttaki kan, çok ince dallara ayrılan bir damar sistemi vasıtasiyle en dış deri bölgelerine kadar iletilmektedir. Bu dış bölgelerdeki kan, çok soğuk havalarda tabiatiyle fazla soğuyacak ve geri akarken vücudun içinin suhunetini de düşürecektir. Bunu önlemek için, vücudumuzun şöyle bir müdafaa mekanizması vardır: Derinin sathında, tüylerin diken diken olması olarak tavsif edilen durumu hâsıl etmektedir. Bu arada, derinin içinde bulunan küçük adalelerin büzülmesiyle, derinin üzerinde küçük kabarcıklar teşekkül etmektedir; aynı zamanda derinin üzerindeki kıllar da dikilmektedir. Böylece, dış kan kanalları daralınca, deride miktarı azalan kanın vücudu soğutması da daha önemsiz bir dereceye iner. Dikilen kıllar, aynı zamanda derinin sathı üzerinden akan havayı da frenlemekte ve vücudumuzun, etrafındaki daha serin havaya verdiği ısı miktarını azaltmış olmaktadır.

SPOR TARİHİ

YAZAN : TEVFİK ÜNSİ

Avusturyalılarla Futbol Maçı

İKİNCİ Dünya Savaşından sonra futbolcularımızın karşılaştıkları ilk yabancı futbolcular Avusturya'lılar oldu. Sık sık Avusturya takımları memleketimize geldiği gibi, Mithatpaşa stadında ilk millî maçı da Avusturya'lılar oynadılar. Daha evvel millî takımımız 11 senelik bir ara ile Yunanistan'la ilk maçı yapmış ve Atina'da kolayca 3-1 galip gelmişti. Önümüzde Londra olimpiyatları vardı ve kuvvetli bir takım önünde fulbolümüzün hakikî ölçüsünü anlamak istiyorduk. Onun için, Avrupa'nın o sıralarda en kuvvetli takımlarından olan, eski adı (Hârika takım) olan ve aşağı yukarı bu takımın pek çok oyuncusuna hâlâ sahip bulunan Avusturya ile karşılaştık.

30 Mayıs 1948 Pazar günü Mithatpaşa stadında ilk maçı oynayan millî takımımızda, futbolümüzün yetiştirdiği bütün yıldızlar mevcuttu. Sonradan İtalyan takımlarında da oynayan Lefter, Galatasaraylı santrhaf Bülent Eken, Beşiktaşlı Şükrü Gülesin, Fenerbahçeli kaleci Cihat, Kıbrıs'ta antrenörlük yapan Galatasaraylı Naci, Fenerbahçeli Küçük Fikret, Beşiktaşlı Çengel Hüseyin, Doktor Vedii, Vefalı Galip hepsi takımda idiler. Avusturya takımında ise, Hârika Takım'dan kalma oyuncular vardı ki, bunları sonradan Avrupa'nın en namlı takımları kapıştılar.

Maç çok çekişmeli geçti ve takımımız Avusturya'lıların tekniklerine karşı enerji ve güzel bir oyunla karşı koydular. Eğer kalede en iyi gününde Panter kaleci Zeman olmasa idi, gol de atabilecekti. Fakat maçın tek golünü Avusturya'lılar attılar ve maçı 1-0 kazandılar.

Bu maçın rövanşı Viyana'da 20 Mart 1949 da oynandı. Kendi sahalarında Avusturya'lılar açık farkla maçı alacaklarını zannederlerken, takımımız çok güzel bir müdafaa oyunu yaptığından, netice gene aynı oldu: 1-0, Avusturya'nın o meşhur takımı, kendi sahasında, kendi seyircisi önünde, frikikten tesadüfen atılan bir golle maçı kazandı.

Takımımızın bu güzel oyunlarından sonra Avusturya'lılar, memleketimize her fırsatta gelip, bu iki sönük galibiyetin acısını çıkarmaya çalıştılar.

Bilinen en eski yazılı lisan hangisidir?

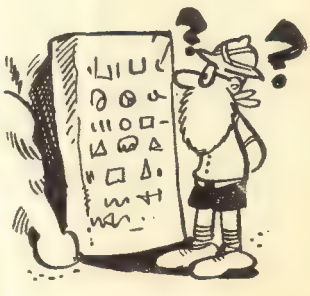

Bilinen en eski lisan Sümercedir ve bu yazıların 6500 senelik olduğu sanılmaktadır.

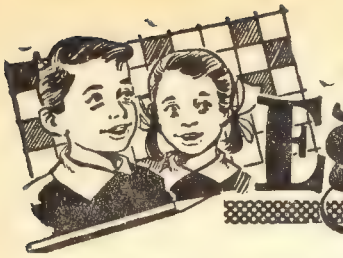

Eğlence BİLMECE BULMACA

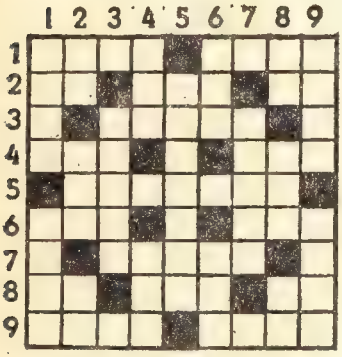

Soldan sağa doğru:
1 — Kadının eşi, Üzerine basılan. 2 — Hamur yapılan, Geniş değil, Bir işaret sözü. 3 — Çorba içme aracı. 4 — Çok büyük, Bir emir. 5 — Araba süren. 6 — Geniş düzlük, Bir erkek adı. 7 — Bir deniz taşıtı. 8 — Bir saz, Matem, Bir nota. 9 — Bağırış, Az sıcak.

Yukardan aşağı doğru:
1 — Bir su kuşu, Eğlence. 2 — Bir sayı, Yanardağdan akan, Uzaklık işareti. 3 — Çiftçinin korktuğu. 4 — Su ortasında kara parçası, Avuç içi. 5 — Bir çeşit boya. 6 — Bal yapan, Sıcaklık. 7 — İki kol arası. 8 — Yemek, Sene, Bir soru eki. 9 — Su çıkan yer, Kemiğin özü.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	D	E	V	E	■	D	A	M	A
2	İ	L	E	■	B	U	D	A	K
3	Ş	A	■	S	I	V	A	C	I
4	İ	■	Ç	■	T	A	L	A	N
5	■	K	A	Y	■	K	A	R	■
6	L	A	T	A	Ç	■	R	■	K
7	O	L	A	Ğ	A	N	■	S	U
8	C	A	N	I	M	■	B	U	Z
9	A	Y	A	Z	■	K	U	R	U

GEÇEN SAYIDAKİ BULMACANIN HALLİ

ARİTMETİK DERSİNDE

Öğretmen: — 30 kuruş şeker, 50 kuruş süt, 50 kuruş peynir, 15 kuruş ekmek. Hepsi ne eder?
Öğrenci: — Bir kahvaltı, efendim !...

OKUL BAHÇESİNDE

Bahçede iki arkadaş konuşuyorlardı:
— Yeni aldığınız köpeğe Akgül ismini vermişsin...
— Evet, güzel bulmadın mı?
— Güzel, fakat bir arkadaşımızın ismi de Akgül... Bunun için sana darılmış; «Köpekle benim aramda hiç fark yok mu?» diyor.
— Var... Köpeğim en aşağı yirmi beş lira eder... Ona beş lira veren bile çıkmaz...

İKİZLER

İkiz doğmuşlardı. Birbirlerine çok benzerlerdi. Bir gün ihtiyar bir kadın yolda ikizlerden birine rastladı:
— İkinizi karıştırıyorum; sen hangisisin? diye sordu.
Afacan cevap verdi:
— Karşınızdaki benim!

DÜŞÜNCE

— Baba, kalk, aşağıda hırsız geziniyor !
— Bırak gezinsin !...
— Ya buraya çıkarsa?
— Biz aşağıya ineriz. Üç kişi koskocaman eve sığamıyacak değiliz ya ?...

KAÇ PARASI VARMIŞ?

İki arkadaş okula gidiyorlardı. Biri sağ cebine elini soktu. Paralarını çıkardı, baktı gene yerine koydu.
Arkadaşı sordu:
— Kaç paran var?
— Bilmiyorum.
— Nasıl olur şimdi baktın.
— Yerlerinde duruyorlar mı diye bakmıştım.

ÇOCUĞUN KORKUSU

— Kuyunun başında oturmuş, öyle ne düşünüyorsun, çocuğum?
— Bizim kedi bunun içinde boğulur mu diye düşünüyorum, anne !...
— Elbette boğulur yavrum... Lâkin nereden aklına esti?
— Demin onu oraya attım da!

KÖR OYUNU

— Anne gel seninle kör oyunu oynıyalım. Diye Ayşe yalvarmağa başladı. Annesi:
— İyi ama, ben bu oyunu hiç bilmiyorum ki...
— Zararı yok anneciğim, ben kör olacağım. Sen de köre çikolata veren iyi kalpli bir kadın ol.

9 uncu CİLDİ TAMAMLANDI

ÇOCUK HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

10. Cildimize Geçen Sayı Başladık

CİLTLERİNİZİ YAPTIRINIZ

10 uncu cildimiz geçen 40 ıncı sayımızla başlamış bulunmaktadır. 9 uncu cildi teşkil eden 27 - 39 uncu sayıları ciltletmek isteyen okuyucularımız, mecmualariyle cilt bedeli 350 kuruşu (Türkiye Yayınevi, Ankara Cad. No: 36 - İstanbul) adresine göndermelidirler. İstanbul'da bulunan okuyucularımız, idarehanemize teslim etmek şartiyle, 3 liraya ciltletebilirler

ADI ÜSTÜNDE

— Karadenizde fırtına pek dehşetli olmuş. Birkaç vapur baştan kara etmişler!...

— Gayet tabiî...

— Nasıl tabiî olur?

— Baksana kardeş, adı üstünde: Denizi kara, rüzgârı kara yel. Bu vaziyette vapurlar baştan kara etmiş, çok mu?...

DİLENCİNİN CEVABI

— Her yerin sağlam da böyle dilenmeğe utanmıyor musun?

— Ne yapayım efendim? Çalışanların ekmeğine göz koyarsam Allahın gazabından korkarım!...

ARADA EZİLDİ

Millî piyango çekildiği gün salondan çıkanlar arasında:

— Yahu, ne dersin! Bizim biletin bir altına, bir üstüne vurdu da, bizimkine bir şeycikler yok!

— Gayet tabiî! Bir altına, bir üstüne vurunca, senin numara ara yerde ezildi, gitti!...

ÇOCUK HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

SAYI: 41 CİLT: 1960 - 10
12 EKİM 1960

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
CELÂL DEMİRAY

Hazırlayan :
OĞUZ ÖZDEŞ

Yayınlayan :
TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 36
İstanbul
Telefon : 22 37 14

Basıldığı yer :
TÜRKİYE BASIMEVİ

Klişe: Türkiye Klişe Atölyesi

Sayısı : 75 kuruş. Yıllık Abonesi (52 sayı) 39, altı aylığı 19,5 lira. Dış ülkelerdeki abonelerden 5 lira fazla ücret alınır.

İlânın santimi sekiz liradır.

Bu mecmua Basın Ahlâk Yasası'na uymayı taahhüt etmiştir.

Beraber GÜLELİM

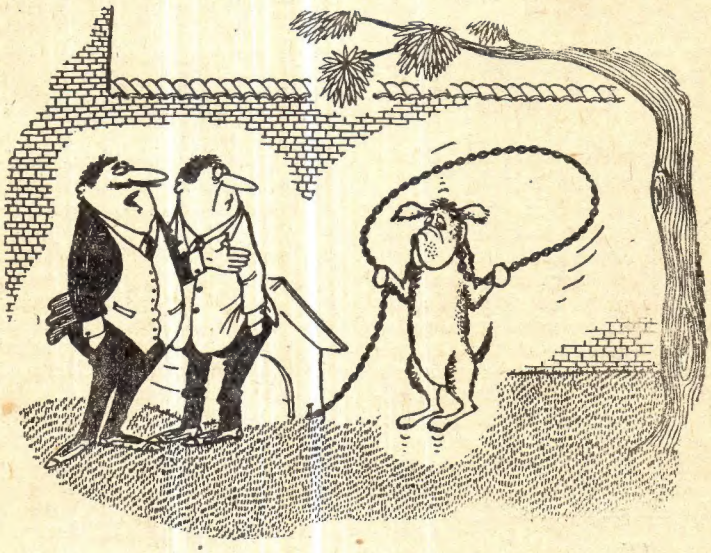

— Yeni köpeğim... Evvelce bir cambazın yanında çalışmıştı da...

RIHTIMDA

Gece yarısı Galata rıhtımında bir adam hayretle denize bakarak hareketsiz duruyordu. Polis gördü, yanına yaklaştı:

— Burada ne duruyorsun?

— Arkadaşım denize daldı da ne zaman çıkacak diye bekliyorum...

— Dalalı çok oldu mu?

— Eh... Bir buçuk, iki saat kadar!...

SINIFTA

Öğretmen: — Söyle bakalım oğlum, kurtları köylüler niçin öldürürler?

Ali: — Kuzuları öldürüyor diye, efendim.

Ön sırada oturan Aylâ hemen söze başladı:

— Oyleyse efendim, kasapları niçin öldürmüyorlar?

AHMAKLIK

Annesi Ahmede birşey anlattı daha doğrusu söyledi. Ahmed anlamadı. Bunun üzerine annesi kızdı:

— Oğlum, sen söyleneni hiç anlamıyorsun, bu ne ahmaklık.

Ahmet cevap verdi:

— Ne dedin anne, anlamadım?

YABANİ BİR HAYVAN

Küçük Ayhan, İzmir Fuarındaki hayvanat bahçesini gezmeğe gitmişti. Eve dönünce, babası bütün hayvanları görüp görmediğini sordu. Ayhan cevap verdi:

— Yalnız bir tanesini göremedim. Onu çok görmek isterdim. Muhakkak çok yırtıcı bir hayvan olacak. Her tarafa ilânlar yapıştırılarak haber vermişler.

Babası merakla sordu:

— O hayvan nasıl şeymiş?

— Ben de görmedim. Halbuki her tarafta «Yankesicilerden kendinizi koruyunuz!» diye ilânlar yapıştırmışlar. Bütün kafesleri teker teker aradığım halde, göremedim.

EDEBİYAT DERSİNDE

Öğretmen:

— Oğlum, eğer şair Nedim bu devirde yaşamış olsaydı, gene meşhur olur muydu?

Talebe:

— Tabiî efendim. Merhum Zaro Ağa'dan daha yaşlı olur, çok yaşama rekorunu kırardı!

EN ŞANSLI HAYVAN

— En şanslı hayvan hangisi?

— Eşek... Ölüsü bile koyun diye satılıyor!...

HAYVANLARI KORUYUNUZ

«Hayvanları Koruma Günü» nün maksat ve gayesi:

Gençler, şefkat, iyilik, yardımlaşma gibi insanlık duygularını benimseyerek yetişmelidirler. İstatistikler, suçluların yüzde sekseninin, çocukluğunda hayvanlara eziyet eden kimseler olduğunu göstermektedir. Son yıllarda, bütün dünyada gençlerin işledikleri suçlar korkunç şekilde çoğalmıştır. Hayvanlara yapılan eziyet ve işkenceler de gün geçtikçe artmaktadır.

Bu bakımlardan «Hayvanları Koruma Günü» vesilesiyle, öğrencilerde hayvanlara karşı uyandırılacak merhamet ve sevgi, onların karakterlerinin gelişmesinde de çok faydalı bir rol oynayacaktır.

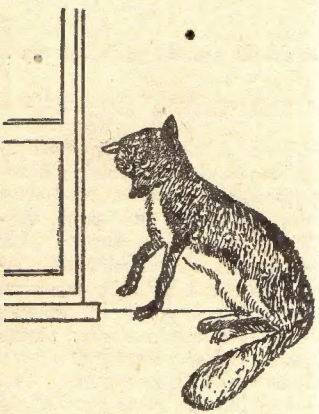

4 Ekim'in mânâsı:

«Milletlerarası Hayvanları Koruma Kongresi 31 Mayıs 1931 tarihinde aldığı bir kararla, «Hayvanları Koruma Derneği» bulunan her memlekette 4 Ekim'i, «Hayvanları Koruma Günü» olarak kabul edilmiştir.

«Hayvanları Koruma Günü» nün faydaları:

Çocuk ruhunun müsbet telkinlerle işlenmesi, toplum için çok faydalıdır. Hayvanlara karşı merhamet ve sevgi duyan çocuk, arkadaşlarına ve büyüklerine karşı daha hassas davranacaktır. Zayıfları koruyacak, ıstırap çekenlere yardım edecektir. Böylece çocuklar da:

1 — Özgencilik, yardımlaşma, iyilik severlik, sevgi ve acıma gibi insanlık duyguları gelişecek;

2 — Başkalarının yardım ve ihtimamından doğan ve çocuğun şuuru altında yerleşen bir nevi aşağılık duygusunun yerini, nefse güven duygusu alacaktır.

Bütün bunlar, bizi, eğitimin gayelerine en kısa yoldan ulaştıracaktır.

Hayvanlarla ilgili öğütler:

● İnsanlara olduğu gibi, hayvanlara karşı da iyi davranınız.

● Bakımı size ait olan hayvanlara yiyeceklerini ve sularını vaktinde ve gerektiği şekilde veriniz; onların sağlıklariyle daima ilgileniniz.

● Lâyıkıyla bakamıyacaksanız, hiçbir hayvanı evinize almayınız.

● Seviyorum diye hayvanları, bilhassa köpek ve kedi yavruları, civcivleri v.s. gibi küçük hayvanları mıncıklayıp, onlara eziyet etmeyiniz.

● Hiçbir hayvanı, şakadan da olsa, korkutmayınız, kızdırmayınız ve ona eziyet etmeyiniz.

● Zayıf ve bakımsız bir halde bulunan, zulüm ve fena muamele gören ve kazaya uğramış olan bütün hayvanlara yardım ediniz.

● İsmi kötüye çıkmış, sevilmeyen ve bu yüzden fena muamele gören kurbağa, batkuş, kertenkele, su kertenkelesi, yarasa gibi hayvanların öldürülmesine ve onlara eziyet edilmesine mâni olunuz. Bunların zararlı değil, aksine faydalı yaratıklar olduklarını başkalarına anlatınız.

● Bir hayvana eziyet edilmesine veya onun öldürülmesine meydan verecek oyunlara katılmayınız; katılanları bu hareketlerden vazgeçirmeye çalışınız.

● Hayvanlara eziyet ederek vakit geçirmekten, sapanla küçük kuşları öldürmek gibi fena hareketlerden sakınınız.

● Kuşları tutmayınız ve yuvalarından yumurtalarını almayınız.

● Gezmeğe gittiğiniz zaman, köpeğinizi, arabanızın veya bisikletinizin arkasından koşturmayınız.

● Bağlanması lüzumlu olan hallerde bile, hayvanları kısa iple bağlamayınız; onları bağlı olarak aç, susuz ve kirli bırakmayınız; yazın güneşten, kışın soğuktan koruyunuz.

● Zararlı da olsa, bir hayvan tutulurken, öldürülürken ona eziyet edilmesine mâni olunuz. Kışın kuşlara ve başka sahipsiz hayvanlara yem atınız; yazın su veriniz. Kuşlar için yem kutuları ve yuvalar hazırlayıp, onları uygun yerlere yerleştiriniz.

● İnsanları olduğu gibi, hayvanları da tehlike ve kazalardan korumak için, cam kırıklarını, teneke kutularını, çivi ve benzerlerini etrafa atmayınız.

● Bütün arkadaşlarınızda hayvanlara karşı sevgi uyandırmaya çalışınız. Onlara, hayvanları korumanın fayda ve zevklerini anlatınız. Bu hareketlerinizle hayvanların kaderlerini düzeltmeye yardım etmiş olacaksınız.

ÇETİN KAPTANIN KURTARDIĞI ALMAN ÂLİMİ, BİRAZ DİNLENDİKTEN SONRA HAYAT HİKÂYESİNİ ANLATMIYA BAŞLADI. BİR ZAMANLAR İSTANBULDA BULUNMUŞTU...

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞININ SONLARLNA DOĞRU HİTLER BÜTÜN ÂLİMLERİ TOPLATTI. BEN DE DAHİL OLMAK ÜZERE ZORLA HARB SİLÂHLARI ÜSTÜNDE ÇALIŞMIYA BAŞLADIK. YENİ ÖLDÜRÜCÜ SİLAHLAR BULMIYA MECBURDUK.

DERKEN SAVAŞIN SON DEMLERİ GELDİ ÇATTI. BİZ HEP ÇALIŞIYORDUK

BİR GÜN İKİ GESTAPO GELİP BENİ ALIP BİR YAPURA BİNDİRDİLER.

DAHA ÇABUK SCHNEL

AÇIK DENİZLERDE ADINI BİLMEDİĞİM ISSIZ BİR ADAYA GELDİK. BANA ATOM BOMBASI YAPTIRTMAK İSTİYORLARDI. DERKEN HARB SONA ERDİ.

FAKAT BENİM İÇİN HARB BİTMEMİŞTİ. O ADADA YÜZ KADAR ALMAN'IN ELİNDE ESİR KALMIŞTIM. ONLAR HALÂ ÜMİT İÇİNDEYDİLER...

SONRA BİR SAL UYDURUP KAÇTINIZ. GEÇMİŞ OLSUN! DURUN..

AKLIMA BİRŞEY GELDİ. ŞU NAZİLERE BİR DERS VERELİM BİZ. GECELEYİN O ADAYA YAKLAŞALIM...

AMAN GÜRÜLTÜ ÇIKARMA TOMBIK DİKKAT ET.

MERAK ETME KAPTAN!..

- DEVAMI VAR -

ÇOCUK
HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI
— Bizim çoban kaval çalmasını bilmez de...